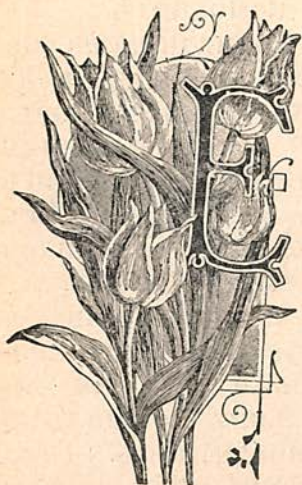

Гроздоберъ.

сень хладна пакъ настѣпи. Слънчевитѣ лѣчи силно не грѣятъ, пойнитѣ птички нигдѣ не пѣятъ. Овошкитѣ узрѣха на клоне, едро грозде се лѣщей на лозе. Гроздоберѣтъ пакъ дойде. Утрѣ грозде ще беремъ. Условихме берачки и кола, па се върнахме съ тат-

ка у дома.

Нощта есенна настѣпи, всички си почиватъ, а хората заспиватъ. Заспахъ и азъ.

Рано сутринята станахъ и се околѣ огледахъ. Звѣздитѣ по небе блѣстеха, тихо си трептѣха и една на друга нѣщо си шепнѣха. Изтокъ почна да се блѣфе; облачета малки, разкъсани, катъ дѣчица орѣфани, се посрѣбряваха и мѣсечко извилъ се като рогъ, показва се надъ долъ дълбокъ.

Коларѣтъ дойде. Качихме се въ колата и тръгнахме за лозята. Пѣсни изъ пѣтя пѣемъ, всички дружно съ гласъ се смѣемъ. Съ радостно сърдце, съ пищовче въ рѣцѣ азъ пѣхъ, па сетнѣ гърмѣхъ. Гроздоберци стигнахме, бързо ги отминахме и на лозе дойдохме.

Огънь буенъ накладохме и наоколѣ наседох-